

den rug. De overwinning was behaald. Nu kan er een andere huldiging plaats vinden dan die van verrader of haters. ☒

De wereld pleegt nog altijd verraad tegen Jezus; openbaart nog altijd haar haat. Maar zij, die Jezus liefhebben, wier hart naar Hem uitgaat, vallen aan Zijn voeten en aanbidden Hem. Tot hen spreekt Hij Zijn wonderbaar: „Weest gegroet!” — telkens weer.

Hun roept Hij toe: „Aldaar zult gij Mij zien!” Hij heeft hier op aarde een plaats, waar Hij de Zijnen bescheiden heeft, opdat ze Hem enkele oogenblikken samen zouden zien en loven. Hij heeft omhoog een plaats, waar Hij hen wacht, opdat zij altijd met Hem zouden zijn en Hem aanbidden!

En straks zal *alles* zich voor Hem neerbuigen hier op aarde. „Sommigen twijfelden,” lezen we. Maar die twijfel zal zijn weggevaagd door het woord: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde!” Hier, bij Mattheüs, lezen wij niets over de hemelvaart. Het gaat er hier om, aan te toonen, dat de eens bespottende en gehoonde Koning straks eer en heerlijkheid zal ontvangen op aarde. „Ja, alle koningen zullen zich voor Hem neerbuigen; alle Heidenen zullen Hem dienen!” (Ps. 72 : 11.)

J. N. v.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Thorwaldsens Christusfiguur.

DEZER DAGEN ZAG IK HIER WEER DE BEKENDE Christusfiguur van Thorwaldsen. Nu aan den voorgevel van een Luthersche kerk.

't Is toch aangrijpend: eerst die zwart-marmeren globe, sprekend van een wereld van rouw en armoede, moeite en verdriet. Dan daar bovenop, als een lichtende gestalte zich uitstrekkend, de Christus. Een weinig voorovergebogen: buigt Hij Zich niet over heel de wereld? En dan met Zijn armen uitgebreid: wil Hij Zich niet erbarmen over allen; alle wanhopenden, moeden, beladenen uitnoodigen, zich in Zijn armen en aan Zijn hart te werpen? Het is de Gekruisigde, ja, we zien het aan Zijn handen. Maar het is ook de Opgestane: Hij leeft!

Thorwaldsen was zoon van een houtsnijder te Kopenhagen. Bij zijn vader ontving hij zijn eerste opleiding in de beeldhouwkunst. Door les geven in teekenen en boetseeren spaarde hij zóóveel geld, dat hij een kunstreis naar Italië kon ondernemen. En te Rome, de stad der kunstenaars, kon hij zijn talenten ontplooien. Aanvankelijk ging dit met veel moeite gepaard, doordat hij nog onbekend was. Maar door bijzondere omstandigheden maakte hij naam, zoodat hij weldra vele kunstenaars aan zijn atelier kon verbinden. Daar bracht hij vele kunstwerken tot stand. Maar eerst later, naar Kopenhagen terugkeerende, waar hij nog zes jaren heeft gearbeid, vervaardigde hij, voor de Luthersche Lieve-Vrouwkerk aldaar, zijn wereldberoemde Christusfiguur.

Is het bij hem gegaan, zooals bij sommige kunstenaars in onze dagen in ons land? De kunst, die het hart onbevredigd laat, en het doet zoeken naar iets, waarnaar bewust of onbewust de menschenziel uitgaat?

Lodensteyn heeft zoo terecht gezongen:

„Wat wij lieven in dit leven,
Niets kan ons voldoening geven.
Niets, o Jezus! dan Uw bloed
Geeft voldoening voor 't gemoed.”

O, laat ons dien Christus prediken, door woord en geschrift! Laat
330

ons Hem ook brengen tot de grooten der aarde, tot de helden der kunst. Nog altijd, en voor allen, staat Jezus gereed met geopende armen; vol ontferming roepend: „Komt allen tot Mij, die vermoed en belast zijt, en Ik zal u rust geven!” ☒

De komst van de lente.

*Op! stille peinzers, geel en krom gebogen,
Al over zwart op wit papier!
Vermeit in luchtblauw lampverschroeiende oogen
En drinkt de lucht en zie der velden sier.*

*Schudt af het stof der zware, wijze boeken,
Die vergd' uw waken na den grijzen dag!
Werpt weg Uw zorg naar alle kamerhoeken!
Ontvlucht Uw cel en zoekt den zonnelach!*

HÉLÈNE SWARTH

WAT KAN MEN TOCH STERK VERLANGEN NAAR het jonge groen, naar die eerste bloemenweelde, naar de lentezon! ☒

Het klinkt me nog in de ooren, al is de opgewekte Christin, die ze uitsprak, al jaren bij Jezus. Ze was een dame van hoogen stand, maar men zou haar een echt-natuurkind hebben kunnen noemen. Eens zei ze tegen me: „Als 'k de leeuwewerk maar gehoord heb, dan weet ik, dat de komst van de lente nabij is.” Dáárop lette ze: op het eerste kopje, dat uit de aarde stak, op den eersten voorjaarsvogel. En dan leefde ze weer op. Maar dan betrok ook wel eens haar gezicht, als ze zei: „Hoe gauw is alles weer voorbij!”

Dit laatste is zoo waar. En die gedachte doet zoo vurig verlangen naar de eeuwige lente. O, dan, als 't heerlijke nieuwe leven altijd, altijd blijft!

Maar we willen ons toch verblijden over het heden. Ik houd zoo van die echte natuur-kinderen, die alle bloemen en planten, in 't wild groeiend, in veld en bosch, op duin en heuvel, bij name kennen, en letten op allerlei soort van vogels.

En voor dezen is de lente-tijd de schoonste.

Na al de nevelachtige, natte, druilerige, donkere dagen, komt daar de lentezon... en we hooren de vogels zingen in tuin en park; en we zien de sneeuwklolkjes, de winter-aconiet, de glimmend-gele narcissen; en het gras is zoo weldadig groen; en de crocussen koesteren hun kopjes; en de ribes is uitgelopen, met zijn rooie trosjes en ruikende malsch-groene blaadjes; en in overdaad en uitgelatenheid van kleuren bloeien hyacinthen en tulpen; en de lucht is vervuld van lente-bloemengeur.

November met zijn mist is achter den rug; December met zijn kou; Januari met zijn scherpe oostewinden; Februari en Maart met hun regenbui. En nu... reeds blies Maart de regenwolken weg!... nu is April gekomen, en de lente, en de vacantie, en de Paasch-dagen! En onze harten worden vervuld met nieuwe plannen, met nieuwe hoop... Zieken, die zoo dikwijls binnen moesten blijven, liggen nu buiten. En ze hebben den langen, langen tijd van zon en nog eens zon, van bloemen en nog eens bloemen, vóór zich.

De lente heeft voor ons een boodschap: er is nieuw leven, er is een opstanding, God gedenkt ons!

Maanden lang was de aarde zwart. In de donkere aarde waren de zaden en bollen en wortels verborgen. En nu, is niet alles enkel leven? Dat deed God.

God maakt alle dingen nieuw.

Zoo is het in de natuur; de komst van de lente predikt het ons. Zoo is het in het geestelijke: de komst, de dood en opstanding van Gods Zoon heeft het ons getoond, en nog telkens treedt het aan het licht, als door Hem geestelijk dooden tot nieuw leven komen. Zoo is het ten slotte niet minder in betrekking tot de dagelijksche openbaring van een ieder onzer persoonlijk: de grond moet geploegd, het zaad er in geworpen, sneeuw, vorst, regen en wind moeten er overheen; 't dient alles om straks planten en bladeren en knoppen en bloesems en bloemen te voorschijn te doen komen!... Het is veel gemakkelijker, maar voort te gaan bij 't oude, maar te leven bij de gewoonten, die men tot nu toe had! Doch de blinden moeten open; de zon moet recht naar binnen kunnen schijnen; onze levens moeten vernieuwd! Daarom niet teruggeblikt, maar vooruitgezien: dan worden de bloemen gezien in ons leven; dan genaakt de zangtijd; dan stijgt de lentegeur uit onze harten; dan vatten we nieuwen moed; dan zijn we een tijd ingegaan van hoop en belofte, voor ons en anderen.